

Edicija
CRNA MAČKA
KNJIGA 3

KLAJV BARKER KNJIGE KRVI

Prvi tom

Prevod s engleskog:

ALEKSANDAR B. NEDELJKOVIĆ

ALEKSANDAR MARKOVIĆ

ALEKSANDRA PETKOVIĆ

ORFELIN
IZDAVAŠTVO

Novi Sad

2023

Edicija
Crna Mačka
KNJIGA 3

Za izdavača:
Milenko Bodirogić

Urednici:
dr Dejan Ognjanović
Milenko Bodirogić

Naslov originala:
Clive Barker
Books of Blood 1-3

Izvorno objavio: Sphere Books, Ltd, London

Copyright © Clive Barker, 1985, 1988
The moral right of the author has been asserted

Autorska prava na prevode u ovoj knjizi
Copyright © Orfelin izdavaštvo

Redakcija prevoda:
dr Dejan Ognjanović

Lektura i korektura:
Lidija Diklić

Ilustracije na koricama:
Ivica Stevanović

Prelom i priprema za štampu:
David Tankosić

Orfelin izdavaštvo
Kosovska 23, Novi Sad
Telefon: 021 447217
e-mail: orfelinns@gmail.com
www.orfelin.info

Štampa: Grafostil, Kragujevac

CIP - Каталогizacija u publikaciji
Библиотеке Матице српске, Нови Сад

ISBN 978-86-6039-077-8 COBISS.SR-ID 122298377

Bez dopuštenja izdavača nije dozvoljeno reprodukovanje
nijednog dela ove knjige.

Svako telo je knjiga krvi;
gde god ga otvorimo,
čitamo

Sadržaj

I

11 KNJIGA KRVI

Ilustrovao: STEFAN GRKOVIĆ

25 PONOĆNI KASAPSKI VOZ

Ilustrovala: TEODORA NOVAK

55 JETERING I DŽEK

Ilustrovao: IVICA STEVANOVIĆ

79 BLUZ SVINJSKE KRVI

Ilustrovao: ANDREJ HRIEŠIK

113 SEKS, SMRT I SJAJ ZVEZDA

Ilustrovala: JELICA MANDIĆ

157 U BRDIMA, GRADOVI

Ilustrovao: NIKOLA UZELAC

II

189 UŽAS

Ilustrovala: JELICA MANDIĆ

225 PAKLENI DOGAĐAJ

Ilustrovao: MIHAILO VASIĆ

249 ŽAKLIN ES: POSLEDNJA VOLJA I ZAVEŠTANJE

Ilustrovala: TANJA RAKIĆ

285 KOŽE OČEVA

Ilustrovala: TEODORA NOVAK

319 NOVA UBISTVA U ULICI MORG

Ilustrovao: MIHAILO VASIĆ

~ III ~

349 SIN CELULOIDA

Ilustrovala: ALEKSANDRA DEVIĆ

385 KRALJ SIROVA GLAVA

Ilustrovao: RELJA POPOVIĆ

**431 ISPOVEST (PORNOGRAFOVOG)
MRTVAČKOG POKROVA**

Ilustrovala: ALEKSANDRA DEVIĆ

463 ŽRTVENA JAGNJAD

Ilustrovala: JOVANA VUKOVIĆ

489 LJUDSKI OSTACI

Ilustrovala: TANJA RAKIĆ

533 Klajv Barker: BIOGRAFIJA

551 Klajv Barker: ANOTIRANA BIBLIOGRAFIJA

**561 Klajv Barker: ANOTIRANA
FILMOGRAFIJA**

I

Majci i ocu

Knjiga krvi

RTVI IMAJU PUTEVE.

Oni se voze; nepogrešive kolone avetinjskih kola i snoviđajnih kočija nose, preko puste zemlje iza naših života beskrajni saobraćaj duša koje su otišle. Ta buka, to brujanje, mogu se čuti na nekim mestima gde se svet lomi, gde na njemu postoje pukotine nastale zbog surovih, nasilnih i izopačenih postupaka. Njih koji se voze, te mrtve u pokretu, možete naslutiti kad vam je srce blizu prskanja; tad prizori koji bi trebalo da budu skriveni postaju jasno vidljivi.

Na tim putevima postoje i stubovi sa znakovima, mostovi, proširenja za zaustavljanje. Postoje naplatne rampe, a takođe i ukrštanja.

Pokraj tih raskrsnica, na mestima gde se mešaju i prepliću gomile mrtvih, najveća je verovatnoća da će se saobraćaj sa ovih zabranjenih puteva preliti u naš svet. Na raskrsnicama su vozila mnogobrojna, a glasovi mrtvih najprodorniji. Tu su barijere, koje razdvajaju jednu realnost od sledeće realnosti, istanjene prolaskom bezbrojnih stopala.

U Ulici Tolington br. 65 postojala je jedna takva raskrsnica drumova mrtvih. Bejaše to izdvojena kuća sa ciglenom fasadom, u kvazidžordžijanskom stilu, ni po čemu drugom izuzetna. Stara zgrada koja čoveku lako može nestati iz pamćenja, lišena jeftine veličanstvenosti na koju je nekad pretendovala, nenastanjena već deset godina ili duže.

Stanari nisu pobjegli zbog vlage, koje je u broju 65 bilo sve više. Niti zbog truleži u podrumima, niti zbog sleganja terena koje je dovelo do pojavljivanja naprsline koja se protekla od praga ulaznih vrata pa sve do strehe. Pobjegli su zbog saobraćajne buke. Na gornjem spratu buka tog

saobraćaja nikada nije prestajala. Zbog nje su se uvijale grede, a malter na zidovima je pucao. Prozori su podrhtavali. I svest je podrhtavala. Zgrada br. 65 u Ulici Tolington bila je pohođena avetima, i niko nije mogao dugo biti njen vlasnik a da se u njemu ne začne ludilo.

U jednom trenutku u istoriji te zgrade nešto užasno je u njoj počinjeno. Niko nije znao kada, niti šta. Ali čak i neuvežbanom posmatraču bilo je lako da oseti, naročito na najvišem spratu, opresivnu atmosferu te kuće. Neko sećanje i nekakvo obećanje krvi lebdeli su u vazduhu broja 65; neki miris koji se zadržava u sinusima i izaziva mučninu i u najjačem stomaku. Tu građevinu, i njenu unutrašnjost, izbegavale su i ptice, gamad, čak i muve. Tu po kuhinjama nisu puzile bube mokrice, niti su čvorci imali gnezda na tavanu. Nasilje, koje god, koje je u toj kući bilo počinjeno, otvorilo ju je, kao nož koji raseca trbuh ribe; kroz tu posekotinu, kroz tu ranu u svetu, virili su mrtvi, i pričali svoje priče.

Ili se bar tako govorilo...

Bila je u toku treća nedelja istraživanja u zgradi broj 65 u Ulici Tolington. Tri sedmice uspeha bez presedana, u oblasti paranormalnog. Koristeći usluge jednog početnika u ovom poslu, dvadesetogodišnjaka po imenu Sajmon Maknil, koji je ovde služio kao medijum, Odeljenje za parapsihologiju Univerziteta Eseks zabeležilo je skoro neoborive dokaze o postojanju života posle smrti.

U najgornjoj prostoriji zgrade, tesnoj poput klaustrofobičnog hodnika, mladi Maknil je, po svemu sudeći, prizivao mrtve, a oni su, na njegov zahtev, ostavljali obilate dokaze o svojim posetama, ispisane stotinama različitih rukopisa po zidovima blede oker boje. Činilo se da mrtvi pišu šta god im padne na pamet. Svoja imena, naravno, i datume rođenja i smrti. Odlomke uspomena, dobre želje upućene svojim živim potomcima, čudne eliptične fraze koje nagoveštavaju njihovo sadašnje mučenje i iskazuju žaljenje zbog izgubljenih radosti. Neki rukopisi bili su četvrtasti i ružni, neki delikatni i ženstveni. Bilo je nepristojnih crteža i nedovršenih šala, naporedo sa stihovima romantične poezije. Rđavo nacrtana ruža. Igra „iks-oks“ od kružića i krstića. Spisak za kupovinu.

I slavni su dolazili do ovog zida plača — Musolini, Lenon, Dženis Džoplin — ali i nikogovići, zaboravljeni ljudi, koji su se potpisivali pored velikih. Ta prozivka mrtvih povećavala se iz dana u dan, kao da se među

tim izgubljenim plemenima širila priča o ovom mestu i primamljivala ih da napuste svoju tišinu i označe, svojim svetim prisustvom, ovu praznu sobu.

Pošto je provela čitav život u istraživanju psihičkih fenomena, doktorica Floresku je bila odavno naviknuta na tvrde činjenice neuspeha. Bilo je maltene udobno prepustiti se izvesnosti da se dokazi nikad neće pojaviti. Sada je, suočena sa iznenadnim i spektakularnim uspehom, bila i oduševljena i zbunjena.

Sedela je, kao i svakog dana tokom ove tri neverovatne sedmice, u glavnoj sobi na srednjem spratu, jedan sprat ispod sobe u kojoj se pisalo, i slušala, s nekom vrstom strahopoštovanja, buku odozgo, jedva se usuđujući da veruje kako joj je dozvoljeno prisustvovanje ovom čudu. Bilo je mrvica u prošlosti, bilo je mučnih nagoveštaja glasova sa nekog drugog sveta, ali sad su mrtvi po prvi put progovorili glasno i nedvosmisleno.

Na spratu iznad, zvuci prestadoše.

Meri pogleda na časovnik. Šest i sedamnaest minuta popodne.

Iz nekog razloga, koji je posetiocima bio najbolje znan, kontakt nikad nije trajao naročito dugo posle šest posle podne. Ona će čekati do pola sedam, onda otići gore. Šta će se pokazati danas? Za koga će se saznati da je došao u tu groznu sobicu i ostavio svoj trag?

„Da spremim kamere?“ upita Redž Fuller, njen asistent.

„Da, molim“, promrmlja ona, rasejana zbog iščekivanja.

„Pitam se šta ćemo dobiti danas.“

„Daćemo mu deset minuta.“

„Svakako.“

Na spratu iznad njih, Maknil je mlitavo ležao u jednom uglu sobe i posmatrao, kroz maleni prozor, oktobarsko sunce. Osećao se nekako zatvoren, sasvim sam u tom prokletom sobičku, ali se ipak smeškao sam za sebe, onim bledim, svetačkim osmejkom koji je rastapao čak i najakademsija srca. Naročito srce doktorice Floresku; o, da, ta žena je zaljubljena u njegov osmeh, u njegove oči, u onaj izgubljeni izgled koji je on radi nje nabacivao...

Izvrсна igra.

Uistinu, u početku je to za njega bilo sve samo igra. Sad je Sajmon znao da su u igri krupni ulozi: počelo je kao svojevrsno testiranje pred detektorom laži, pretvorilo se u ozbiljnu bitku Maknila protiv Istine. Istina je

bila jednostavna: on je varalica. Sam je pisao sve te „poruke duhova“ po zidovima, upotrebljavajući majušne komade olova koje je krio pod jezikom; sam je treskao, bacakao se, galamio, prosto iz čiste zafrkancije; a imena koja je pisao, a-ha-ha, smejao se već na samu pomisao o tome, ta imena je nalazio u telefonskim imenicima.

Jest, igra i po.

Doktorica mu je to i obećala, primamljivala ga je slavom, podsticala je svaku njegovu laž. Obećanja da će biti bogat, da će se praćen aplauzima pojavljivati na televiziji, da će biti obožavan kao nikad pre. Samo pod uslovom da dovodi duhove.

Opet se nasmešio tim osmehom. Nazivala ga je svojim posrednikom: nevinim prenosiocem poruka. Uskoro će se doktorica popeti uz stepenice — merkaće pogledom njegovo telo: a glas će mu biti blizu suza pred žalosnim prizorom doktorke koja se uzbuđuje što vidi još jednu seriju naškrabanih imena i koještarija.

Prijalo mu je kad je ona posmatrala njegovu skoro potpunu golotinju. Sve seanse su obavljane sa medijumom obučenim samo u gaće, da ne bi mogao sakriti nikakvo pomoćno sredstvo. Komična opreznost. Njemu je bilo dovoljno da ima samo one parčice olova skrivene ispod jezika i energiju da se bacaka pola sata, urlajući iz sve snage.

Bio je oznojen. Ulegnuće njegove grudne kosti bilo je klizavo od znoja, kosa mu beše zalepljena za blede čelo. Danas je ovo odradio naporno; unapred se radovao što će izaći iz sobe, istuširati se, i onda se neko vreme valjuškati na suncu divljenja. Onda posrednik zavuču ruku u gaće i poče da se igra sam sa sobom, dokono. Negde u sobi bila je zarobljena muva, možda ne samo jedna. Već je kasno doba godine za muve, ali on ih čuje, negde blizu. One zujkaju i jurcaju oko prozora, ili oko sijalice. Čuje njihove majušne muvlje glasove, ali ne postavlja im nikakva pitanja, suviše je zadubljen u razmišljanje o igri i u oduševljavajuće maženje samog sebe.

Kako jako zuje, ti bezazleni glasići insekata; zuje, pevaju i nešto se žale. Kako se samo žale.

Meri Floresku je dobovala prstima po stolu. Danas joj burma labavo stoji na prstu, tako labavo da Meri oseća kako se burma pokreće u ritmu njenog kuckanja. Ta burma ponekad stoji čvrsto namaknuta, ponekad labavo: jedna od onih malih misterija koje Meri nikad nije temeljito analizirala, već ih

je prosto prihvatila. Zapravo, danas taj prsten stoji veoma labavo; malo treba pa da spadne s prsta. Pomislila je na Alanovo lice. Alanovo drago lice. Pomišljala je kako bi to lice izgledalo gledano kroz njenu burmu kao kroz neki tunel. Da li je tako izgledalo njegovo umiranje: kao da te nešto odnosi kroz tunel, sve dalje i dalje, do tame? Navukla je burmu dublje na prst. Burmu je dotakla vrhovima kažiprsta i palca, i pričinilo joj se da, maltene, dodirom oseća i kiseli ukus tog metala. Čudan osećaj; nekakva iluzija.

Da bi sprala tu gorčinu, ona pomisli na mladića. Njegovo lice se pojavi lako, tako lako, zapljuskujući joj svest onim svojim osmehom i neimpresivnim, još ne muževnim telom. Baš je kao devojka — sav nešto zaokrugljen, slatko čiste kože — pun nevinosti.

Prstima je još uvek doticala burmu, a osećanje kiselog ukusa se pojačavalo. Ona diže pogled. Fuler je pripremao opremu. Oko njegove proćelave glave je oreol blede zelene svetlosti koja iskriči i upliće se... Ona iznenada oseti vrtoglavicu.

Fuler ništa nije čuo, ništa primećivao. Pognuo je glavu ka svom poslu, u koji se zadubio. Meri je još uvek zurila u njega, videći njegov oreol, doživljavajući nova osećanja koja su se u njoj budila i kroz nju strujala. Vazduh odjednom kao da ožive: molekuli kiseonika, vodonika, azota počеше da se natiskuju ka njoj, grleći je intimno. Krug svetlosti oko Fulerove glave se širio i susretao sa sličnim zračenjem svih predmeta u sobi. Širilo se i ono neprirodno osećanje u vrhovima njenih prstiju. Videla je boju svog daha dok ga je izdisala: ružičasta i narandžasta lepota u vazduhu koji je klobučao. Čula je, sasvim jasno, glas radnog stola za kojim je sedela: tihi cvileći zvuk tog čvrstog prisustva.

Svet se otvarao, bacajući joj čula u ekstazu, primamljujući ih u divlju konfuziju funkcija. Ona odjednom dobi sposobnost da spozna svet kao sistem, i to ne sistem politika ili religija, nego sistem čula, sistem koji se širi iz živog mesa ka inertnom drvetu njenog radnog stola i ka ustajalom zlatu njenog venčanog prstena.

I dalje. Dalje od drveta i zlata. Otvorena naprslina vodila je ka drumu. U glavi je začula glasove koji nisu dolazili iz usta živih.

Pogledala je nagore; tačnije, neka energija joj je silovito zabacila glavu unazad i ona je ostala tako, pogleda prikovanog za tavanicu. Prekrivenu

crvima. Ne. To je apsurdno! Ali ipak se čini kao da je ta tavanica živa, kao da je sva procrvljana nečim živim — pulsira, poigrava.

Kroz tavanicu je videla mladića. Sedeo je na podu držeći u šaci svoj uzdignuti ud. Glava mu je bila zabačena kao i njena. Izgubio se u svojoj ekstazi kao i ona u svojoj. Njen novi vid je sagledao pulsiranje svetlosti u njegovom telu i kroz njega, sagledao putanje strasti kroz njegovu utrobu i kroz glavu rastopljenu od zadovoljstva.

Ugledala je još nešto, laž u njemu, činjenicu da ne postoji nikakva moć tamo gde je ona dotad zamišljala da postoji nešto divno. Jasno je videla da on nema, i da nikada nije ni imao, talenat za razgovor sa duhovima. Mali lažov; slatki, beli mladi lažov koji nema ni saosećanja ni mudrosti da shvati šta se usudio da izvede.

A sad je s tim bilo gotovo. Laži su ispričane, prevare su izvedene, a ljudi na onom putu, kojima se i onostran smrti smučilo od tolike poruge i podvale, počeli su da žagore pred pukotinom u zidu, tražeći zadovoljenje.

Tu naprslinu je ona otvorila: ona ju je, ništa ne sluteći, napipala, petljala oko nje, i počela polako da je povećava. Uzrok je bila njena čežnja prema tom mladiću: njeno beskrajno razmišljanje o njemu, njena frustracija, njena uspaljenost i sopstveno gađenje zbog te uspaljenosti: eto šta je dovelo do proširenja pukotine. Od svih sila koje čine sistem vidljivim, najjače su tri — ljubav, i ono što ide uz ljubav, a to je strast, i ono što ide uz te dve, a to je gubitak. A ona, Meri Floresku, ona je otelotvorenje sva ta tri osećanja. Puna ljubavi: i puna želje, i puna oštrog osećanja da su prva dva neispunjiva. Obuzeta, do agonije, ljubavlju i željom, ali rešena da sama sebi uskrati ispunjenje, uverena da tog mladića voli samo kao posrednika.

A to nije tako! Nije tako! Ona ga želi, želi ga sada, želi da ga oseti duboko u sebi. Sem što je sad prekasno. Onaj saobraćaj se više ne može ignorisati; oni sa puta zahtevaju, da, zahtevaju da zgrabe malog prevaranta.

Nije imala moć da to spreči. Mogla je samo da jekne, tiho, užasnuto, videći kako se put otvara pred njom, shvatajući da ne stoji na običnoj raskrsnici.

Fuler začu taj zvuk.

„Doktorko?“ On diže pogled sa opreme oko koje je petljao. Krajičkom oka je nazirala njegovo zbunjeno lice, obuhvaćeno tečnom plavom svetlošću.

„Rekli ste nešto?“ upita on.

Želudac joj se nadizao od pomisli kako se ovo mora završiti.

Videla je, ispred sebe, eterična lica mrtvih, sasvim jasno. Videla je dubinu njihove patnje, saosećala je sa njihovom željom da budu saslušani.

Jasno je videla da putevi koji prolaze kroz Ulicu Tolington nisu obični. Nije to bilo srećno, dokono kretanje običnih mrtvih. Ne, ova kuća se otvarala prema putu kojim idu samo počinitelji i žrtve nasilja. Muškarci, žene, deca koji su izgubili živote trpeći sve bolove koje su nervi umeli da pošalju i trpeći, na svojoj duši, usijani žig okolnosti pod kojima su umrli. Njihove oči su govorile, bolje nego ikakve reči, o svim mukama, a na avetinjskim telima još su se videle rane od kojih su pomrli. Takođe je videla kako se ubice i mučitelji slobodno družu sa svojim žrtvama. Ali to su bili monstrumi, krvoloci svedeni na maloumni bes; bacali su i oni poglede u naš svet. Bile su to neopisive aveti, zabranjena čuda naše vrste, stvorovi zaneti u brbljanje i urlanje svojim jezicima nerazuma.

Sad ih je osetio i mladić na gornjem spratu. Videla ga je kako se, u tihoj sobi, malo okreće, uviđajući da maločas nije čuo zvuke muva, da to nisu bili glasovi ni šumovi nezadovoljstva potekli od insekata. Bio je odjednom svestan da je sve dosad živeo samo u jednom malom kutku sveta, a da sad treći, četvrti, i peti svet počinju da pritiskaju njegova leđa lažova, gladno i neumoljivo. Njegova panika je za nju imala vidljivi izgled, a takođe i miris i ukus. Da, osetila je ukus njega, kao što je oduvek i želela, ali ne kroz poljubac koji bi stopio njihova čula, nego kroz njegovu nadiruću paniku. Panika je ispunila i nju: empatija je bila totalna. Užasnuti pogled je bio i njen i njegov — njihova suva grla hrapavo ispustiše istu tihiu reč: „Molim...“

Reč koju dete nauči. „Molim...“

Reč koja donosi pažnju i poklone. „Molim...“

A to je reč koju i mrtvi, da, svakako i mrtvi moraju znati i biti voljni da poslušaju.

„Molim...“ Znala je pouzdano da milosti danas neće biti.

Duhovi su čitavu jednu epohu jada proveli na putu, noseći rane sa kojima su umrli, ludila zbog kojih su ubijali. Oni su pretrpeli njegovu neozbiljnost, nepoštovanje, idiotizme, izmišljotine koje su njihovu muku pretvorile u sprdnju.

I poželeti da kažu istinu.

Fuler se pažljivije zagledao u nju; sad mu je lice plivalo u moru pulsirajuće narandžaste svetlosti. Osetila je njegove ruke na koži. Imale su ukus sirćeta.

„Je li vam dobro?“ reče on; dah mu je bio kao gvožđe. Odmahnula je glavom odrečno.

Ne, nije joj dobro. Ništa nije kako treba da bude. Pukotina se širila iz trena u tren; kroz nju je videla neko drugo nebo, škriļčana nebesa natmurena iznad puta. Nebo mnogo važnije od tričave realnosti ove zgrade.

„Molim“, reče ona, prevrćući oči ka razilazećoj materiji tavanice.

Šire. Šire...

Krhki svet u kome ona živi rastegao se do tačke prskanja.

I prsnuo, odjednom, kao brana koja se provalila. Crne vode pokuljaše kroz provalu, potopiše sobu.

Fuler je znao da nešto nije u redu (u boji njegove aure video se iznenadni strah), ali nije razumeo šta. Osetila mu je talasanje u kičmi, vrtloženje u mozgu.

„Šta se dešava?“ reče on. Čuvši kako to ozbiljno izgovara, osetila je želju da se nasmeje.

Na gornjem spratu, u sobici za pisanje poruka, bokal s vodom se rasprsnuo u komade. Fuler je ostavi i potrča ka vratima. Još dok im je prilazio, počela su da se tresu i da zvekeću, kao da svi stanovnici pakla lupaju s druge strane. Kvaka se pokretala, opet i opet i opet. Farba na vratima poče da se klobuča. Ključ se crveno zažari.

Fuler pogleda natrag, ka doktorki, koja je i dalje bila ukočena u istom grotesknom položaju, glave zabačene, očiju širom otvorenih.

Posegnuo je ka kvaki, ali pre nego što ju je mogao dodirnuti, vrata se otvoriše. S druge strane hodnik više nije postojao. Tamo gde je nekad bila dobro znana unutrašnjost zgrade, sad se protegao pejzaž sa drumom. Taj prizor je usmrtio Fulera istog trenutka. Njegov um nije imao dovoljno snage da prihvati tu panoramu — niti da savlada preopterećenje koje je pojurilo kroz svaki njegov nerv. Srce mu je stalo; revolucija je preokrenula čitav njegov sistem; popustiše mu bešika i creva, kroz trzaje popustiše i udovi. Dok je tonuo ka podu i na licu mu se pojavili mnogobrojni mehurovi slični onima na vratima, a njegovo mrtvo telo poče da lupka kao kvaka. Već je bio neživa materija, sposobna koliko drvo, ili čelik, da podnese ovu nepriličnost.

Negde na istoku duša mu se pridružila izranjavljenom drumu, pošla ka raskršću na kome se, trenutak ranije, njegova smrt odigrala.

Meri Floresku je znala da je sama. Iznad nje, taj čudesni momak, njeno divno, lažljivo dete, uvijao se i vrištao dok su mrtvi počinjali, osvetoljubivo, da obrađuju njegovu svežu kožu. *Znala* je šta nameravaju; videla im je to u očima — ničeg novog u njihovim namerama nije bilo.

U svakoj istoriji postojala je i ova vrsta mučenja kao deo tradicije. Oni će njega upotrebiti kao materijal, na kome će pisati svoje testamente. On će biti njihova stranica za pisanje, njihova knjiga, sredstvo za prenošenje njihovih autobiografija. Knjiga krvi. Knjiga napravljena od krvi. Knjiga napisana pomoću krvi. Pomislila je na magijske knjige „grimoare“, napravljene od ljudske kože; ona ih je svojevremeno gledala, dodirivala. Pomislila je na tetovaže koje je viđala u prošlosti: neki ljudi se tetoviraju toliko da pretvore sebe u šou nakaznosti, a neki se istetoviraju samo toliko da, kad se šetaju ulicom bez košulje, svako može da pročita poruku njihovim majkama koja im je ubockana u leđa. Nije to nepoznata stvar, pisati knjigu krvlju.

Ali na ovakvoj koži, na koži koja se sva sija — o, bože, to će biti zločin. Vrištao je dok su mu iglice od razbijenog stakla skakutale po koži, orući brazde u njoj. Osećala je njegove muke kao da su njene, i videla da nisu tako strašne.

Ipak, on je vrištao. I borio se, i zasipao napadače psovkama. Oni na to nisu obraćali pažnju. U gustim jatima su kopali po njemu, gluvi za svaku molbu ili molitvu, i radili sa energijom koju samo mrtvi mogu imati. Meri je slušala, a njegov glas se postepeno od tih protesta zamarao; borila se protiv težine straha u svojim rukama i nogama. Znala je da mora nekako da se popne u tu sobu gore. Nije bilo važno šta se nalazi s druge strane vrata ili na stepeništu — njemu je ona potrebna, i to je dovoljno.

Ustajući, osetila je kako joj se kosa vrtloži uvis i palaca poput zmija od kojih je bila sačinjena kosa Gorgone, Meduze. Realnost je plovila — Meri je ispod sebe jedva uspevala da vidi pod. Pod je bio od dasaka, ali su to bile daske od avetinjskog drveta, ispod kojih je zjapila i hujala uskomešana crna dubina. Pogledala je ka vratima, osećajući sve vreme letargiju od koje je bilo vrlo teško odbraniti se.

Bilo joj je jasno: oni ne žele da se ona tamo popne. Možda me se čak i boje pomalo, pomisli. Ta ideja joj dade odlučnost; zašto bi se inače trudili da je zastraše, ako ne zato što ona, koja je otvorila rupu ka ovom svetu, sad predstavlja, samim svojim prisustvom, pretnju za njih?

Potklobučana vrata bila su otvorena. Onostran vrata, realnost zgrade sasvim je ustupila mesto urlajućem haosu puta. Koraknula je kroz vrata, koncentrišući se na način kako stopala dotiču tvrdoću poda koji je njenim očima sad bio nevidljiv. Nebo iznad nje bilo je modroplave boje, drum širok i vetrovit, a mrtvi su se odasvud tiskali oko nje. Probijala se kroz tu gomilu kao kroz gomilu živih. Njihova zablenuća, idiotska lica bila su okrenuta ka njoj. Mrzeli su njeno zadiranje.

Nije više bilo onog „molim“. Ništa više nije govorila; samo je stezala zube i sužavala oči, istovremeno pipajući stopalima napred da bi našla stepenike za koje je znala da su tu. Nailazeći na prvi stepenik malo se spotakla; to je gomila propratila urlikom. Nije znala da li se smeju njenoj nespretnosti ili viču na uzbunu zbog toga što je tako daleko stigla.

Prvi korak. Drugi korak. Treći korak.

Iako su je razdirali odasvud, probijala se uspešno kroz tu rulju. Uspon se sastojao od samo jednog niza stepenika, pravog, bez zaokreta na sredini. Gledajući napred videla je, kroz vrata gornje sobe, svog malog lažljivca, opruženog po podu, okruženog napadačima. Gaće su mu bile spale sve do nožnih zglavaka; prizor je donekle podsećao na silovanje. Više nije vrištao, ali oči su mu bile divlje od straha i bola. Bar je bio živ. Prirodna otpornost njegovog mladog uma omogućila mu je da bar napola prihvati prizor koji se pred njim otvarao.

Iznenada mu se glava trže i on pogleda kroz vrata, pravo ka njoj. U ovim ekstremnim okolnostima, uspeo je da nađe na dnu svog bića bar malo pravog talenta, veštinu koja je bila samo delić Merine veštine, ali ipak dovoljna da sa njom uspostavi kontakt. Pogledi im se sretoše. U moru plave tame, njihova živa srca okružena odasvud civilizacijom koju nisu razumela niti poznavala, sretoše se i stopiše.

„Žao mi je“, reče on bez zvuka. Zvučalo je to beskrajno jadno. „Žao mi je, žao mi je.“ Okrenuo je pogled na drugu stranu, otrgao ga od nje.

Bila je sigurna da je već nadomak poslednjih stepenika, mada je ispod stopala videla samo prazninu, i lica putnika iznad i ispod nje i sa svih strana. Ali nazirala je, jedva, obrise vrata, i dasaka i greda sobice u kojoj je Sajmon ležao. Sada je bio masa krvi, od glave do pete. Videla je zapise, hijeroglif agonije, na svakom kvadratnom santimetru njegovog tela, lica, ruku. Smenjivala su se, naglo, dva prizora. U sevu, sagledala bi ga izoštreno,

u praznoj sobici; sunčani sjaj koji dopire kroz prozorčić i rasprsnuti bokal pokraj Sajmona. Onda bi joj koncentracija popustila, i opet bi ugledala nevidljivi svet kao vidljiv, i Sajmona kako lebdi u vazduhu, i njih kako odasvud šaraju po njemu, čupaju mu kosu i dlake da bi oslobodili prostor na stranici, pišu mu i pod pazuhom, na očnim kapcima, po polnom organu, po useku stražnjice, po tabanima.

U ta dva različita prizora jedino su rane bile iste. Bez obzira da li ga je sagledavala opsednutog ili samog u sobi, krvario je jednako.

Sad je stigla do vrata sobice. Pružila je drhtavu ruku da dodirne solidnu realnost kvake, ali kvaku, ni sa najjačom koncentracijom koju je mogla postići, nikako nije uspevala da vidi. Pojavi se samo avetinjski nagoveštaj, ali i to je poslužilo. Zgrabi i okrete kvaku, i naglim pokretom širom otvori vrata pisace sobe.

Bio je tu, pred njom. Razdvajala su ih samo još dva ili najviše tri jarda posednutog vazduha. Oči im se opet sretoše, i jedan sadržajni pogled, zajednički svetovima živih i svetovima mrtvih, prođe između njih. U tom pogledu je bilo saosećanja i ljubavi. Izmišljotine otpadoše, laži se pretvoriše u prašinu. Tamo gde su nekad bili mladićevi osmesi radi manipulacije, pojavila se istinska dražesnost — koja je na njenom licu našla jednak odgovor.

A mrtvi, uplašeni ovim pogledom, okretoše glave. Lica im se zategoše, kao da se koža jače rasteže preko kostiju; meso poče da im se zatamnjuje ka bojama modrice, a glasovi im se, u očekivanju poraza, ispuniše žalošću. Kad je pružila ruku da ga dodirne, nije više morala da se bori sa hordama mrtvih; otpadali su sa svog plena u svim pravcima, kao mrtve muve sa prozora.

Dotakla ga je ovlašno po licu. Taj dodir bio je blagoslov. Suze mu grunuše na oči i potekoše niz izbrazdani obraz, mešajući se sa krvlju.

Mrtvi više nisu imali glasove, čak ni usta. Odlazili su putem, a njihova zloba bila je preprečena.

Jedna po jedna ravan sobe ponovo se uspostavljala. Podne daske postadoše vidljive pod njegovim jecajućim telom; videla je svaki ekser, svaku zaprljanu dasku. Prozorčić postade jasno vidljiv — a napolju, u sutonu, ulica je odjekivala dečjom grajom. Onaj put je sasvim iščezao iz vidnog polja živih ljudi. Putnici na njemu okrenuli su svoja lica tami i zašli u zaborav, ostavljajući samo svoje znake i talismane u stvarnom svetu.

A na stepeništu broja 65, na srednjem odmorištu, zadimljeno telo Redža Fulera, u plikovima, a nemarno je gaženo nogama tih putnika, dok su prelazili preko raskrsnice. Posle izvesnog vremena naišla je i duša Fulera samog, sa gomilom drugih, i bacila pogled dole, na meso u kome je nekad obitavala, a onda, potisnuta gužvom, produžila dalje, ka svome suđenju.

Na gornjem spratu, u sobi koja se smračivala, Meri Floresku je klečala pored mladog Maknila i milovala mu glavu ulepljenu od krvi. Nije htela da izađe iz kuće i pozove pomoć dok ne bude sigurna da se mučitelji neće vratiti.

Nije se čuo nikakav zvuk osim cviljenja jednog mlaznog aviona koji je kroz stratosferu tražio put ka jutru. Mladićevo disanje bilo je nečujno i ravnomerno. Nije ga okruživao nikakav oblak svetlosti. Svako čulo je bilo na svom mestu. Vid. Sluh. Dodir.

Dodir.

Dirala ga je sada kako se nikad ranije nije usuđivala, prelazila je vrhovima prstiju, o, tako ovlašno, preko njegovog tela, preko izdignuća na koži, kao slepica koja čita Brajevu azbuku. Na svakom milimetru njegovog tela bile su, mnogim rukopisima, ispisane minijaturne reči. Čak i kroz krv videla je da je tekst urezivan u njega na sređen način. Mogla je čak i da pročita, pri sve slabijem svetlu, poneki deo rečenice. Dokaz je bio tu, nesumnjiv, ali želela je, o, bože, kako je želela da takav dokaz nije dobila. A ipak, posle celog života provedenog u čekanju, dokaz je bio pred njom: otkriće o životu posle smrti, zapisano na samom mesu.

Mladić će preživeti, to je bilo jasno. Krv se već sušila, nebrojene rane već su počinjale da zarastaju. On je, najzad, zdrav i jak: neće biti nikakvih temeljnih telesnih oštećenja. Njegova lepota je, naravno, zauvek propala. Od sad će biti u najboljem slučaju predmet radoznalosti, a u najgorem predmet gađenja i užasa. Ali ona će ga štiti, a on će, vremenom, naučiti kako da je upoznaje i kako da ima poverenja u nju. Srca su im neraskidivo spojena.

A posle izvesnog vremena, kad se reči na njegovom telu pretvore u kraste i ožiljke, ona će ga čitati. Pratiće, sa beskonačnom ljubavlju i strpljenjem, priče koje su mrtvi ispričali na njemu.

Onu priču na njegovom trbuhu, ispisanu finim, iskošenim rukopisom. Svedočanstvo ispisanu mu izvrsnim, elegantnim slovima na licu i koži lobanje. I priču na leđima, pa onu na j cevanici, i onu na šakama. Sve će

te priče pročitati, i o svima podneti izveštaj, ne izostavljajući ni poslednji slog koji joj sad svetluca i curi pod zaljubljenim prstima, tako da će svet znati priče mrtvih.

On je Knjiga krvi, ona je njegov jedini prevodilac.

Dok je padala noć, prekinula je bdenje i povelala ga, golog, u melem noći.

Evo, dakle, priča koje su ispisane u Knjizi krvi. Čitajte, ako vam to čini zadovoljstvo, i učite.

One su mapa za onaj tajni put koji vodi iz života prema neznanim odredištima. Malo ko će morati da krene tim tajnim putem. Većina će otići mirno, niz ulice osvetljene lampama, uz molitve i milovanja koje služe za ispraćaj iz života. Ali za nekolicinu, za malobrojne odabrane, doći će užasi, skočiće na njih, zgrabiće ih i odneti putem prokletih.

Zato čitajte. Čitajte i učite.

Pa, na kraju krajeva, najbolje je biti spreman i za najgore; mudro je naučiti hodanje pre nego što ponestane daha.